

Kader

– Ahmet Yüksel · 08 Nisan 2012

Ömrümü tükettim
Kaderimin kollarında bocalarken.
Acımadın, acımadın kader sen bana..
Tükettin beni kader..
Gün geçtikçe biraz daha fazla tükettin sen.
Yedin bitirdin kader ..
Yedin bitirdin kader sen beni...

Ne yaşattın.
Ne de yaşadığımdan bir şey anladım ben kader..
Ben hep..
Çalıştım çabaladım durdum..
Dert verdin kader ve ben bir deri bir kemikle kaldım
Ve kader.. Hiç utanmadın.
Yedin bitirdin..
Kder yaşarken sen beni...

Aşk dediler sevda dediler.
Sevdim sevdiğimden de, bir şey anlamadım.
Yordun beni.. ah..be...kader
Sevdamın arkasından koşturmaktan..
Ve sonunda beni hüsrana uğrattın kader yine de sen beni..
Sessiz sedasız beni hep ağlattın... Se..Kader... Ben ağladıkça sen bana hiç acımadın kader
Kader.. neden?
Kader yedin bitirdin yaşarken...
Sen beni..

Kimse, bilmedi.
Kimse halin nedir bile demedi.
Ne dost bıraktın ne halimi soracak kimse bıraktın Kader sen.. Senin yüzünden bak yalnız kaldım kader..
Yaşasam da hala bitmedi ve bitmeyecek çektiğim çilem..
Kader söyle..neden..
Güldürmedin yüzümü.. sen benim..
Daha henüz beni..
Kader sen öldürmedin daha amma

Süründürüyorsun kader sen, yine de beni...

A.Yüksel Şanlı er

08 Nisan 2012-04-08

Antalya